

Živali sklenejo obrambno zvezo

(Indijska)

Ilustriral Fr. Godec

Neki prebrisan šakal se je postaral in težko mu je bilo hoditi za plenom. Živeti moraš, če ne pridobiš sam, naj ti pridobijo drugi.

Šakal napiše povabila in jih razpošlje tigru, volku, miški in opici:

»Časi so hudi, od povsod nam preti nevarnost. Sklenimo obrambno zvezo: Skupaj bomo napadali, skupaj branili, skupaj bomo lovili in delili pravično plen.«

Povabljeni so se odzvali.

Pod smreko velikanko naj bi zborovali. Pripravljena je bila miza, čakale so klopi.

Miška je prišla vsa pohlevna in je trepetala pred grozno brkato mačko. Tudi volk in opica se nista počutila najbolje. Blizina krvoločne močne zveri je jemala revežem sapo. Šakal pa je pozdravil spodobno vse skup in vsakega posebej in jih prosil, da zasedejo klopi.

Šakal se prepriča, da so se oglasili vsi povabljeni in začne zborovanje. V uvodnem govoru poudari, kako potrebna je obrambna zveza živali in da jo bo treba razširiti na vse, kar ima štiri noge. Namen zveze je medsebojna pomoč. »Močni naj pomagajo šibkim in šibki močnim...«

Užaljen prekine tiger govornika:

»Meni, mogočnemu in močnemu, naj pomaga miška?«

»Mar ne veš, prejasni, da so nekoč miši rešile leva? Mali in veliki so celota, o knez gozdov.«

Šakal prečita pravila. Podpisali so slovesno, da je dogovor sklenjen. Že drugi dan naj se izkaže smisel zveze na skupnem lovu.

»In zdaj, dragi gostje, vas povabim na slavnostno pojedino — tam ob potoku imam zakopano mrhovino,« pravi šakal.

Ogorčeno odkloni tiger mrhovino, taka večerja ni všeč ne volku, ne opici, ne miški. Zahvalijo se gostitelju in zabavljajo domov grede čez njega: »Kaka surovina — nam si upa ponujati kaj takega?«

Drugo jutro se zberejo na glas rogov: »Halali! Halali!« Tiger jih vodi na gozdno jaso in jim pripoveduje:

»Tam se pase navadno čreda mladih antilop. Njih varuhinja je krasna, zalita žival, urna kakor veter. Že večkrat sem jo lovil, pa mi je vselej ušla. Mesa bo za nas vse za mesec dni. Poskusimo z združenimi močmi ujeti kako žival.«

Pridejo do jase in zagledajo čredo antilop. A v hipu, ko so zagledali čredo, je dala antilopa varuhinja znak in gibčne živali so odhitele. Zaman se je metal tiger v skokih za njo, zaman je drvel volk — čreda je izginila v gozdu.

Šakal in miška in

opica so sledili lovcem z očmi. Ko se vrne tiger z jeznim renčanjem in volk s pobešenim repom, se nasmehne šakal:

»Že večkrat, o mogočni, te je osramotila antilopa. Urnejša je od tebe. Pa naredili smo zavezo, da pomagaj majhen velikemu. Miška, ti boš izsledila ležišče antilopino in ko bo spala, ji boš oglodala kite na nogah.«

Osramočeni tiger je molčal.

Še tisto noč se je vrnila miška z novico, da je preglodala antilopi kite na nogah. Drugo jutro je poskakovala antilopa pred svojo čredo, ni pa mogla bežati, ko sta jo napadla tiger in volk.

Kmalu je ležala uboga žival z razgrizenim vratom; tiger in volk sta jo privlekla na kraj sestanka, kjer so čakali šakal, opica in miška. Šakal se je bil tačas okopal v potoku in si je nadel čeden ovratnik in lepo kravato. Volk mesar in tiger razbojnik odereta antilopo, miš ji odpre drob in opica se zavije v kožo. Tako bi bil lovski plen pripravljen za kosilo.

Šakal jim pravi: »Kakšni pa ste? Mar sede pošten lovec umazan k mizi? Jaz sem se okopal, dajte se še vi, po stari šegi in napadi.«

Lovci so se spogledali: res smo nekam odljudni, pojdemo. Prvi se je vračal od kopeli tiger, ponosno kot zmagovalec. Šakal gleda žalostno tигра, ki se začudi:

»Kaj te žalosti, najmodrejši izmed modrih? Razdeliva plen in hodiva vsak svojo pot.«

Šakal vzdihne:

»O, ti glavar gozda! Čuj, kaj govori miška o tebi: To vam je lep kralj zverin! Jaz sem ubila antilopo, on se pa hvali! Prav! Naj se baha, jaz nočem biti deležna tega plena — naj požre še moj delež, lakomnež in hlastač!«

Globoko užaljen reče tiger: »Hvaležen sem ti ... To je torej obrambna zveza! Kakor poprej tako bom lovil še odslej sam zase živali gozda in ne bom delil ne plena ne slave z nemarnim drobižem.«

Izginil je v gozdu.

Miška pride še mokra od kopeli in gleda, kako bi se osušila v travi. Šakal ji migne in šepče:

»Prijateljica draga, siva miška! Volk je rekel, da se mu studi to antilopje meso in požre raje tebe za večerjo. Povem ti — ker sem tvoj resnični prijatelj.«

»Taka je torej, če se družijo majhen z velikim!« spozna miš, beži in se skriva v luknjo.

Tačas pridrvi vedno lačni volk. Voda ga je prevzela, da je še bolj kakor po napadi lačen in kar brusi si zobe in požira slino. Šakal ga ustavi:

»Gorje tebi! Mogočni tiger je zagrozil, da te ubije. Ne odlašaj! Beži!«

Volk pozabi na svoj glad in na svojo pravico in zbeži. Zadnja pride opica, lepo umita in napravljena po svatovsko. Šakal se naščetine in ji zagrozi: »Premagal sem tигра in volka. Zdaj se bova prišla midva in če me zmagaš, je antilopa tvoja.«

Opica se je tresla: »Če si zmagal take junake in če si premodril celo modro miško, potem mi ne kaže, da se spuščam s teboj v boj!«

Tako je ostal šakalu ves plen.